

Carl Michael Bellman

Vaggvisa

Wiegenlied für meinen Sohn Carl
am 8. August 1787

Übersetzung: K. Utschick

Kleiner Carl, schlaf süß, in Fried;
bald wird man dich wecken,
bald läßt unsre Zeit perfid
dich ihre Galle schmecken.
Erde ist ein Jammertal:
Kaum man atmet, kommet fahl
Tod mit seinem Schrecken.

Dort, wo eine Quelle floß,
vorbei an Roggengarben,
sah ein kleiner Gernegroß
sein Bild in schönsten Farben.
Kaum die Linien er gesehn
in der Welle, klar und schön,
als sie schon erstarben.

So flieht unsre Lebenszeit,
und schwinden unsre Jahre;
kaum man atmet, frisch, erfreut,
so liegt man auf der Bahre.
Kleiner Carl, bedenke dies,
wenn du Frühlingsblumen siehst,
holde, wunderbare.

Schlaf, mein Kindlein, schlafe ein,
sollst groß und tüchtig werden;
wenn du aufwachst, bau'n wir fein
dir Schlitten mit zwei Pferden,
und aus Karten Haus und Turm
stellen auf und blasen um,
und ein Liedlein lernen.

Mamma hat fürs Kind am Bett
Goldmantel, goldne Schuhe,
und wenn Carl ist lieb und nett,
kommt Pappa in die Stube,
gibt Namnam dem kleinen Kind.
Schlaf, mein Kindlein, schlafe lind,
süß im Bettchen ruhe!

Lilla Charles, sov sött i frid,
du får tids nog vaka,
tids nog se vår onda tid
och hennes galla smaka.
Världen är en sorgeö:
Bäst man andas,
skall man dö och bli mull tillbaka

En gång, där en källa flöt
förbi en skyl i rågen,
stod en lite gosse söt
och spegla sig i vågen.
Bäst sin bild han såg så skön
uti böljan, klar och grön,
strax han intet såg'en.

Så är med vår livstid fatt,
och så försvinna åren;
bäst man andas gott och glatt,
så ligger man på båren.
Lilla Charles skall tänka så,
när han ser de blommor små,
som bepryda våren.

Sove lulla, lilla vän!
Din välgång skall oss gläda,
när du vaknar, sku vi se'n
dig klippa häst och släda;
se'n små hus av kort, lull lull,
sku vi bygga, blåsa kull
och små visor kväda.

Mamma har åt barnet här
små guldskor och guldkappa;
och om Charles bekedlig är,
så kommer rättnu pappa,
lilla barnet namnam ger.
Sove lulla! Ligg nu ner
och din kudde klappa.